"Чорногорці? Що за люди? —
Бонапарте запитав:—
Та невже це плем'я люте
Не боїться наших лав?

Задрижать, як не дрижали:
Об'явить привідцям їх,
Щоб рушниці і кинджали
Всі знесли до ніг моїх".

От він шле на нас піхоту,
Сто гармат-мортир при ній,
І своїх мамлюків роту,
Й кірасирів грізний стрій.

Здатись їм? Нема охоти, —
Чорногорці не такі!
В нас для коней і піхоти
В горах скелі є стрімкі...

Ми засіли в наші нори
І гостей незваних ждем, —
От вони вступили в гори,
Знищуючи все вогнем.

. . . . . .

. . . . . .

Тісно йдуть вони рядами.
Враз змішався їхній крок.
Що таке? Над головами
Ряд червоних звівсь шапок.

"Стій! стріляй! Хай кожен скине
Чорногорця одного.
Раз не здавсь — так хай загине
Ворог, не щадіть його!"

Б'ють з рушниць — шапки упали
Ті червоні із жердин:
Ми під ними ниць лежали,
Причаївшись, як один.

Дружним залпом зустрічали
Ми французів. — "Щось гуде!"
Тут і там вони кричали: —
"Що, луна це?" Ні, не те!

Сам полковник їх звалився,
З ним сто двадцять душ — вся рать.
І загін весь покотився,
Хто як міг пустивсь тікать.

І французи ненавидять
З тих часів наш вільний край,
Нашу шапку де помітять —
Червоніють, так і знай.

1832